

15 grudnia 1931 r.

2

F239 2/24

URZĄD PATENTOWY

BIBLIOTEKA

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 14815.

Kl. 44 b 52.

Frederico Engert
(Rio de Janeiro, Brazylja).

Zapalniczka.

Zgłoszono 11 kwietnia 1930 r.
Udzielono 19 października 1931 r.
Pierwszeństwo: 24 maja 1929 r. (Brazylja).

Wynalazek niniejszy dotyczy oszczędnej zapalniczki.

Zapalniczka według wynalazku jednoczy w sobie właściwości zwykłego pudełka do zapalek z właściwościami zapalniczek spirytusowych lub benzynowych, lecz jednocześnie przewyższa je swemi zaletami.

Zapalniczka według wynalazku składa się z pudełka, które może być tej samej wielkości, co i pudełka do zapalek i takiego kształtu, jak zwykłe zapalniczki benzynowe. W tem pudełku znajduje się odpowiednia ilość kulek, składających się z mieszaniny włókien kapoku, bawełny i papieru, lub z jakiegokolwiek innego odpowiedniego materiału, nasyconych parafiną i pokrytych wreszcie warstwą tego samego

składu co warstwa, używana do wytwarzania główek zwykłych zapalek. Pudełko zaopatrzone jest wewnątrz w urządzenia, służące do skierowywania wspomnianych kulek pojedynczo do takiego miejsca i położenia w pudełku, aby one mogły być pochwycone przez przyrząd, przy pomocy którego można je pojedynczo wyjmować z pudełka, w celu użycia ich, przyczem pudełko zaopatrzone jest nazewną z jednej strony w warstwę o składzie podobnym, jak warstwa stosowana z obu stron zwykłych pudełek do zapalek. Przy zapalaniu kulki należy ją jedynie potrzebować o wspomnianą warstwę pudełka w taki sam sposób, jak to ma miejsce przy zapalaniu. Kulki, pomimo bardzo małej średnicy, są w

stanie dostarczyć na przeciąg kilku sekund skuteczny płomień, który wystarcza do zapalenia każdego palnego materiału, a paląc się dają przyjemny zapach i pozostawiają po sobie jedynie znikomą ilość popiołu.

Na rysunku przedstawiono tytułem przykładu wynalazek w jednym z wielu możliwych sposobów wykonania.

Fig. 1 przedstawia przekrój przez środek przyrządu, służącego do wyjmowania kulek z pudełeczka; fig. 2 — widok z góry na pudełeczko; fig. 3 — przekrój podłużny przez pudełeczko, równoległy do jego strony licowej; fig. 4 — widok tej strony pudełeczka, na której znajduje się warstwa cierna o składzie fosforowym, przyczem wszystkie te cztery figury przedstawione są w powiększonej skali, podczas gdy fig. 5 przedstawia widok z góry, fig. 6 — widok z przodu i fig. 7 — widok z boku pudełeczka w naturalnej wielkości.

Pudełeczko 1, z jakiegokolwiek metalu, posiada kształt i wygląd zwykłych zapalniczek benzynowych i zaopatrzone jest u góry w otwór, zamykany przysrubowanym lub przyciśniętym korkiem 2, przyczem powyższy otwór służy do wprowadzania kulek 3 do pudełeczka. W górnej ściance pudełeczka znajduje się jeszcze drugi otwór 4 do wkładania przyrządu 11, służącego do wyjmowania kulek 3. Przyrząd 11 składa się z guzika naciskowego 5, umieszczonego na górnym końcu spiralnej sprężynki 6, której dolny koniec opiera się o mały cylinder 7. Od guzika 5 przeciągnięty jest ku dołowi drut 8, który przechodzi swobodnie poprzez cylinder 7 i przez drugi cylinder 9, umieszczony pod pierwszym w odpowiedniej od niego odległości, przyczem drucik dolnem swem zagięciem otacza całkowicie igłę 10, górny koniec której umocowany jest w dolnej powierzchni cylindra 9. Całość umieszczona jest w rurce.

Igła 10 służy do wyjmowania kulek z pudełeczka po jednej, drucik zaś 8 do zdejmowania kulki z igły 10, co odbywa się za-

pomocą ruchu drucika 8 ku dołowi.

Kulki 3 doprowadzane zostają do położenia pod igłą 10 pod wpływem własnego ciężaru; w tym celu dno 12 pudełeczka jest pochyle. W ściance przegródkowej 14, oddzielającej przyrząd 11 od magazynu kulek, znajduje się otwór 13 przez który kulki podsuwają się pod igłę. Na ściance 14 od strony, gdzie znajduje się przyrząd 11, przymocowana jest elastyczna blaszka 15, uniemożliwiająca przesunięcie w górę najniższej kulki przez następne kulki wtedy, gdy przyrząd 11 jest wyjęty w celu zrobienia użytku z kulki, nadzianej na igłę 10.

Sposób użycia przyrządu jest następujący. Z chwilą, gdy przyrząd 11 jest wyjęty wraz z kulką przyczepioną do igły 10, inna kulka zastępuje kulkę wyjętą tak, że gdy przyrząd 11 zostaje zpowrotem umieszczony w pudełku, igła 10 przebiją i unieruchomia następną kulkę. Dla silniejszego przytrzymywania kulki wskazane jest, aby koniec przyrządu 11 był rozszczepiony w kierunku podłużnym w dwóch lub trzech miejscach.

Po wyjęciu z pudełeczka 1 przyrządu 11 zapala się osadzoną na igle 10 kulkę przez potarcie jej o warstwę 16, umieszczoną na jednym boku pudełeczka 1, która to warstwa na żądanie może być chroniona przez płytkę 17, przymocowaną z boku na zawiasach 18.

Pomiędzy pochylonem dnem, na którym spoczywają kulki 3 i rzeczywistym dnem pudełka 1 znajduje się komora 19, która zamykana jest korkiem 20 i może służyć do przechowywania zapasowych igieł 10.

W pudełku wielkości wskazanej na fig. 5, 6 i 7 może się zmieścić niemniej jak 300 lub 400 kulek 3. Te ostatnie posiadają najkorzystniej kształt kulisty, lecz mogą być również jakiegokolwiek innego podobnego kształtu. Kształt, wymiary i wykończenie pudełeczka 1 mogą się również stosownie do żądania zmieniać i może ono być wyko-

nane z metalu, szkła, kamienia lub jakiegokolwiek innego odpowiedniego materiału.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Zapalniczka w postaci dowolnego kształtu pudełeczka ze zbiornikiem na materiał palny, znamienna tem, że posiada trzy komory, każdą z oddzielnym otworem, z których jedna (1) służy do przechowywania materiału palnego stałego w postaci kulek (3) z odpowiedniego tworzywa, druga (14) do przechowywania przyrządu, służącego do wyjmowania tych kulek, i trzecia (19) do przechowywania zapasowych części przyrządu (11) do wyjmowania kulek.

2. Zapalniczka według zastrz. 1, znamienna tem, że komora (19) do przechowywania części zapasowych urządzenia (11) do wyjmowania kulek umieszczona jest pod dwoma pozostałymi komorami w ten sposób, iż przegroda (12) oddzielająca ją od drugiej komór umieszczona jest pochyło tak, aby kulki (3) własnym ciężarem staczały się z komory (1) do komory (14) poprzez otwór (13) w ściance.

3. Zapalniczka według zastrz. 1 i 2, znamienna tem, że posiada urządzenie (11) np. w postaci rurki do chwytania kulek, którego jeden koniec, służący jednocześnie za korek dla otworu (4) komory (14), zaopatrzony jest w guzik (5), przedłużony w kształcie drucika (8) zakończony odpowiednim zagięciem, a który to drucik przechodzi przez dwa cylinderki przewodnicze (7, 9), umieszczone w odpowiedniej od siebie odległości, przyczem pomiędzy podstawą guzika (5) a cylinderkiem (7) znajdu-

je się sprężyna zwojowa (6), która powoduje powrót guzika (5) do normalnego położenia po ustaniu nań nacisku, wykonywanego w celu zrzucenia zapomocą drucika (8) niedopałka kulki (3) z igły (10), osadzonej na dolnym cylinderku (9), a na którą nadziewa się kulki (3).

4. Zapalniczka według zastrz. 1 — 3, znamienna tem, że otwory komory zawierającej zapas kulek oraz komory zawierającej części zapasowe urządzenia (11) do wyjmowania kulek są zamknięte korkami (2, 20), a na powierzchni zewnętrznej co najmniej jednej ścianki zapalniczki umieszczona jest warstwa cierna (16), zakryta płytką (17), umocowaną na zawiasach (18).

5. Zapalniczka według zastrz. 1 — 4, znamienna tem, że w komorze (14) do przechowywania urządzenia (11) do wyjmowania kulek na którejkolwiek z jej ścianek wewnętrznych umieszczona jest blaszka elastyczna (15), uniemożliwiająca przechodzenie do tej komory (14) jednocześnie więcej niż jednej kulki (3).

6. Zapalniczka według zastrz. 1 — 5, znamienna tem, że kulka, służąca do wytwarzania ognia, składa się z mieszaniny włókien kapoku, bawełny, papieru lub podobnego tworzywa, nasyczonej parafiną lub innym odpowiednim tłuszczem i powleczone jest masą łatwo zapalną, dzięki czemu przez potarcie tej kulki o warstwę cierną (16) zapalniczki następuje zapalenie się kulki.

Frederico Engert.
Zastępca: Inż. J. Wyganowski,
rzecznik patentowy.

